

**REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE**

KLASA: UP/II-034-02/23-01/517

URBROJ: 354-02/8-23-6

Zagreb, 27. listopada 2023.

Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, OIB: 95857869241, u Vijeću sastavljenom od članova: Nelice Vidić, zamjenice predsjednice te Alice Brandt i Karmele Dešković, članica, povodom žalbe žalitelja Industrooprema d.o.o., Sesvete, OIB: 01291306683, zastupanog po opunomoćeniku Marijanu Vešligaju, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Vešligaj i Sliepčević j.t.d., Zagreb, izjavljenoj u odnosu na sadržaj dokumentacije o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2023/S 0F5-0039234, predmet nabave: nosači i sitni materijal za ugradnju jednostrukih sklopki SGPP - projekt PA3, naručitelja HEP-Operator distribucijskog sustava d.o.o., Zagreb, OIB: 46830600751, na temelju članka 3. Zakona o Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave (Narodne novine, broj 18/13, 127/13, 74/14, 98/19 i 41/21) te članka 398. Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj 120/16 i 114/22, dalje u tekstu: ZJN 2016) donosi sljedeće

R J E Š E N J E

1. Poništava se točka 4.2.3. u dijelu pod b) dokumentacije o nabavi, tekst koji glasi: „Ukoliko su tipska ispitivanja provedena izvan granica Europske Unije, tada je potrebno dostaviti Potvrdu o nostrifikaciji tipskih ispitivanja“, u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2023/S 0F5-0039234, predmet nabave: nosači i sitni materijal za ugradnju jednostrukih sklopki SGPP - projekt PA3, naručitelja HEP-Operator distribucijskog sustava d.o.o., Zagreb.
2. Nalaže se naručitelju HEP-Operator distribucijskog sustava d.o.o., Zagreb, da u roku od 8 dana od dana javne objave rješenja na internetskim stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave nadoknadi žalitelju Industrooprema d.o.o., Sesvete, troškove žalbenog postupka, u iznosu od 1.475,54 eura / 11.117,46 kuna¹.

O b r a z l o ž e n j e

Naručitelj HEP-Operator distribucijskog sustava d.o.o., Zagreb objavio je 19. rujna 2023. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske (dalje u tekstu: EOJN RH) poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2023/S 0F5-0039234, predmeta nabave: nosači i sitni materijal za ugradnju jednostrukih sklopki SGPP - projekt PA3.

---

¹ Prema fiksnom tečaju 7,53450 kuna za 1 euro

Na sadržaj dokumentacije o nabavi urednu žalbu je 29. rujna 2023. godine Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave izjavio žalitelj Industrooprema d.o.o., Sesvete, zastupan po opunomoćeniku Marijanu Vešligaju, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Vešligaj i Sliepčević j.t.d., Zagreb. Žalitelj osporava zakonitost dijela dokumentacije o nabavi, predlaže da se ponište dijelovi dokumentacije o nabavi zahvaćeni nezakonitošću te da mu se naknade troškovi nastali sudjelovanjem u žalbenom postupku.

U odgovoru na žalbu naručitelj u bitnom navodi da je dokumentacija o nabavi zakonita, da su žalbeni navodi neosnovani te predlaže žalbu odbiti.

U tijeku postupka pred ovim tijelom izvedeni su dokazi pregledom i analizom dostavljenog dokaznog materijala koji se sastoji od obavijesti o nadmetanju, dokumentacije o nabavi te ostalih dostavljenih dokaza.

Žalba žalitelja je dopuštena, uredna, pravodobna i izjavljena od ovlaštene osobe.

Žalba je osnovana.

Žalitelj navodi da je naručitelj točku 4.2.3. dokumentacije o nabavi, naslova „S obzirom na proizvode koji se moraju isporučiti“, propisao protivno članku 200. stavak 1. ZJN 2016 zbog toga što je nejasno, neprecizno i nerazumljivo što predstavlja potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja, kao jedan od dokaza tražen tim odredbama. Također navodi da su osporavane odredbe protivne članku 256. stavku 3. ZJN 2016 zbog toga što predstavljaju pretjerane zahtjeve koji prelaze minimalne razine sposobnosti. Smatra da su sporne odredbe također protivne načelu slobode kretanja robe, a koje je naručitelj obvezan poštivati temeljem članka 4. stavka 1. ZJN 2016.

Nakon što citira njemu sporne odredbe dokumentacije o nabavi, ističe da iz tih odredbi proizlazi da ukoliko ponuditelj nudi robu koja je tipski ispitana izvan EU, tada je obvezan dostaviti potvrdu o nostrifikaciji tipskih ispitivanja. Drugim riječima, ukoliko su tipska ispitivanja za ponuđenu robu izvršena izvan države članice EU, tada je ponuditelj obvezan pribaviti drugačiji dokaz nego da je roba tipski ispitana unutar EU.

Prvenstveno žalitelj ističe da je iz propisanog uvjeta sposobnosti nejasno o kakvoj se potvrdi o nostrifikaciji tipskih ispitivanja radi, odnosno tko izdaje takve potvrde, a što čini povredu članka 200. stavak 1. ZJN 2016. U prilog tome govori činjenica da Hrvatska akreditacijska agencija (dalje u tekstu: HAA) kao nacionalno akreditacijsko tijelo u dopisu od 31. kolovoza 2023. godine navodi da nisu upoznati s postupkom nostrifikacije ispitnih izvještaja, a koji dopis žalitelj dostavlja u prilogu žalbe. Žalitelj ističe da može samo pretpostaviti da je naručiteljeva namjera bila propisati da se u slučaju nuđenja robe koja je tipski ispitana (proizvedena) izvan EU, mora pribaviti potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja od odgovarajuće ustanove u EU te u nastavku žalbe osporava takvo traženje.

Ukazuje da je svrha traženja i dostavljanja dokaza sposobnosti u pogledu potvrda o tipskim ispitivanjima ili izvještaja o tipskom ispitivanju potvrda da proizvod udovoljava odgovarajućim standardima i normama, odnosno da se tipska ispitivanja provode radi provjere i osiguranja kvalitete proizvoda sukladno pravilima definiranim u standardima i normama. Da bi laboratoriji mogli provoditi takva tipska ispitivanja, to jest da bi ista bila važeća i u cijelosti sukladna odgovarajućim normama, laboratoriji ishode akreditaciju od strane nadležne akreditacijske organizacije na nacionalnoj razini. Na taj način osigurava se da svi akreditirani laboratoriji provode ispitivanja na identičan način odnosno sukladno identičnim pravilima i standardima.

Ističe da prema točki 23. Preambule Uredbe (EZ) br. 765/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. srpnja 2008. o utvrđivanju zahtjeva za akreditaciju i za nadzor tržišta u odnosu na stavljanje proizvoda na tržište i o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 339/93 Europska organizacija za akreditaciju odnosno European Accreditation (dalje u tekstu: EA) je organizacija „čija je glavna zadaća promicanje transparentnog i kakvoćom vođenog sustava za vrednovanje osposobljenosti tijela za ocjenjivanje sukladnosti u Europi, upravlja sustavom uzajamnog vrednovanja između nacionalnih akreditacijskih tijela iz država članica i drugih europskih država.“ To je organizacija na europskoj razini, koja identificira akreditacijska tijela na nacionalnoj razini te ih ovlašćuje za davanje akreditacija laboratorijima koji ispunjavaju odgovarajuće standarde te imaju tehničke i stručne kapacitete za provođenje tipskih ispitivanja sukladno predviđenim normama. Na taj način osigurava se unifikacija ispitivanja proizvoda na europskoj razini zbog toga što su svi ti laboratoriji akreditirani sukladno istim pravilima i uvjetima te provode ispitivanja slijedeći identične standarde i norme. Stoga su i rezultati provedenih ispitivanja tih laboratorija usporedivi odnosno jednakovrijedni, pojašnjava žalitelj. Pritom žalitelj upućuje na činjenicu da već članak 213. stavak 3. ZJN 2016 kao prihvatljiva dokazna sredstva priznaje ona izdana od tijela akreditiranih sukladno Uredbi br. 765/2008, odnosno akreditiranih laboratorija u zemljama potpisnicama EA MLA sporazuma.

Nadalje žalitelj ističe da je na službenoj mrežnoj stranici stranici HAA, kao jedan od glavnih ciljeva EA definiran, između ostalog, i „osiguravanje jednakosti akreditacije i jednake pouzdanosti akreditacijskih rezultata, u suradnji s Europskom komisijom kao i drugim europskim i međunarodnim zainteresiranim stranama.“ Nadalje je pojašnjeno da je HAA sa EA 2010. godine sklopila Multilateralni sporazum o priznavanju jednakosti akreditacije te se obrazlaže da „Uspostava sustava vrednovanja i potpisivanja Multilateralnih sporazuma o priznavanju akreditacije (EA MLA) među akreditacijskim tijelima članicama EA kreira/omogućuje međusobno povjerenje u rad akreditacijskih tijela, a time i prihvaćanje certifikata, izvještaja o ispitivanju i inspekciji, verifikaciji izdanih od strane akreditiranih tijela, odnosno pomaže dobavljačima da svoje proizvode ili usluge ne moraju ponovno ocjenjivati u svakoj zemlji na čije tržište stavljaju svoje proizvode. Za ove sporazume ključno je da se rezultati akreditiranih tijela priznaju kao jednakovrijedni među svim akreditacijskim tijelima koja su potpisala sporazume.“

Isto tako žalitelj upućuje na sadržaj elektroničke pošte HAA od 1. lipnja 2023. godine, u kojem HAA potvrđuje da se temeljem EA MLA sporazuma izvještaji o ispitivanju izdani u državama potpisnicama (Republika Srbija i Republika Hrvatska u konkretnom slučaju) imaju smatrati jednakovrijednima. Također ističe da iz citiranih odredbi sa službene mrežne stranice HAA proizlazi da se certifikati, potvrde odnosno izvješća o ispitivanju izdani od akreditiranog laboratorija u jednoj od država potpisnica EA MLA priznaju kao jednakovrijedni u drugoj državi potpisnici EA MLA, bez da se moraju provoditi nova ispitivanja odnosno bilo kakve „nostrifikacije“ dokumenata. Tim više, da izvješća o ispitivanju, potvrde o tipskim ispitivanjima ili certifikate izrađene od strane akreditiranih laboratorija država potpisnica EA MLA priznaju potpisnici multilateralnih sporazuma IAF (The International Accreditation Forum – Međunarodni forum za akreditaciju) i ILAC (International Laboratory Accreditation Cooperation - Međunarodna organizacija za akreditacijska tijela). Na taj je način, pojašnjava žalitelj, osigurana sloboda kretanja robe i usluga u Europi i ostatku svijeta, jer nema potrebe da se proizvodi i usluge ponovno testiraju, ponovno kalibriraju, ponovno pregledavaju ili ponovno certificiraju u svakoj zemlji u koju se uvoze i prodaju. Navedeno proizlazi iz službenog dokumenta EA pod nazivom „EA Multilateralni sporazum Olakšavanje prekogranične trgovine pouzdanom robom i uslugama“ te govori u prilog stručnosti i relevantnosti tipskih ispitivanja koja provode akreditirani laboratoriji iz država potpisnica EA MLA. Žalitelj u prilogu dostavlja ovjereni prijevod tog dokumenta.

Ističe da iz popisa država potpisnica EA MLA, koji dostavlja uz žalbu, proizlazi da je širi od država članica EU, odnosno da obuhvaća uz države članice i druge države koje su u svoje sustave implementirale standarde za usklađeno djelovanje akreditacijskih aktivnosti te se zbog toga ispitivanja provedena (od strane akreditiranih laboratorija) u tim državama imaju smatrati jednakovrijednima onima provedenim u državama članicama EU bez potrebe za ponovnim ocjenjivanjem ili potvrđivanjem. Pritom žalitelj također smatra bitnim istaknuti da članstvo u EA nije automatski vezano u ulazak u EU, o čemu najbolje govori to što je i Republika Hrvatska potpisala EA MLA 2010. godine, a u Europsku uniju je pristupila 2013. godine. Tako je npr. Republika Srbija s EA potpisala Multilateralni sporazum o priznavanju akreditacije 2012. godine te se tipska ispitivanja provedena u akreditiranim laboratorijima u Republici Srbiji priznaju kao jednakovrijedna u svim državama potpisnicama EA MLA (isto kao što će se ispitivanja akreditiranih laboratorija u RH priznavati u Republici Srbiji), iako Republika Srbija nije država članica EU. Pojašnjava da jednakovrijednost ispitivanja provedenih od strane akreditiranih tijela u državama potpisnicama EA MLA proizlazi također iz članka 11. stavka 2. Uredbe br. 765/2008 od 9. srpnja 2008. godine, kada se navodi da „Nacionalna tijela priznaju istovrijednost usluga koje pružaju akreditacijska tijela koja su uspješno podvrgnuta uzajamnom vrednovanju prema članku 10. i time na temelju pretpostavke iz stavka 1. toga članka prihvaćaju potvrde o akreditaciji tih tijela i ateste koje izdaju tijela za ocjenjivanje sukladnosti koja su ona akreditirala.“

Žalitelj stoga smatra da nema nikakvog opravdanja da se ne priznaju kao relevantne potvrde o tipskim ispitivanjima izdane od strane akreditiranih laboratorija država potpisnica EA MLA, nego da bi za priznavanje provedenih ispitivanja bila nužna nostrifikacija nekog od laboratorija iz države članice EU. Upravo je cilj pristupanja EA odnosno potpisivanja EA MLA izbjegavanje potrebe za dodatnim nostrifikacijama dokumenata o tipskim ispitivanjima u bilo kojoj od država potpisnica. Tako se npr. slijedom osporavanih odredbi dokumentacije o nabavi ne bi prihvaćale potvrde o tipskim ispitivanjima izdane od akreditiranog laboratorija u Republici Srbiji, a koja je država potpisnica multilateralnog sporazuma o priznavanju akreditacije (EA MLA) te akreditirani laboratoriji u Republici Srbiji provode sva ispitivanja na identičan način kao akreditirani laboratoriji unutar država članica EU.

O činjenici da nije potrebna nikakva dodatna nostrifikacija potvrda o tipskim ispitivanjima, izvještaja o ispitivanju i certifikata akreditiranih tijela država potpisnica EA MLA od strane akreditiranih tijela isključivo država članica EU žalitelj je zatražio i dodatno obrazloženje HAA. Nastavno na upit opunomoćenika žalitelja, HAA je odgovorila 31. kolovoza 2023. godine te prvenstveno ističe činjenicu da „nismo upoznati s postupkom nostrifikacije ispitnih izvještaja“. Dakle, HAA kao nacionalno akreditacijsko tijelo nije upoznata s bilo kakvom nostrifikacijom ispitnih izvještaja, iz čega se opravdanim ima smatrati, smatra žalitelj, da nostrifikacija ispitnih izvještaja/potvrda o tipskim ispitivanjima ne postoji, odnosno da ju ne predviđa niti jedan mjerodavan propis u Republici Hrvatskoj (kad HAA s istim nije upoznata). Žalitelj ističe da je HAA također potvrdila njegove navode o jednakovrijednosti dokumenata o tipskim ispitivanjima izdanih u bilo kojoj od država potpisnica EA MLA, kada navodi da „akreditacijsko tijelo jedne države koja je potpisnik EA MLA ima povjerenje u sustav akreditacije kojim upravlja akreditacijsko tijelo druge države koje je potpisnik EA MLA i smatra da je sustav akreditacije kojim upravlja drugo akreditacijsko tijelo jednakovrijedan akreditacijskom sustavu države potpisnice.“

Žalitelj zaključno navodi da se osporavanim odredbama isključuje mogućnost dokazivanja sukladnosti robe sa potvrdama o tipskom ispitivanju izdanima od strane akreditiranih tijela država potpisnica EA MLA (a koje ujedno nisu države članice EU), iako u tim državama akreditirani laboratoriji provode ispitivanja na identičan način kao akreditirani laboratoriji na području država članica EU upravo slijedom činjenice što primjenjuju identična pravila, norme, standarde.

Naručitelj u odgovoru na žalbu ističe da je žaliteljev navod da je naručitelj točku 4.2.3. propisao protivno članku 200. stavku 1. ZJN 2016. zbog toga što je nejasno, neprecizno i nerazumljivo što predstavlja potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja, kao jedan od traženih dokaza, subjektivan stav žalitelja, a ne činjenično stanje, jer je naručitelj jasno, precizno i razumljivo definirao kada je po žalitelju sporna potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja uvjetovana. Naručitelju nije jasno iz kojeg razloga žalitelj navodi da je nejasno o kakvoj se potvrdi o nostrifikaciji tipskih ispitivanja radi i tko izdaje takve potvrde, kad je upravo svojim žalbenim navodom te samim priložima žalbi dokazao da je itekako upoznat s okolnostima u kojima je potrebno imati propisani dokument, što podrazumijeva i znanje o tome tko izdaje navedeni/traženi dokument. Isto tako navodi da, ukoliko je postojala ikakva nejasnoća, odnosno nerazumijevanje što predstavlja dokaz potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja, žalitelj je mogao koristiti mogućnost iz članka 202. stavka 1. ZJN 2016 i zahtijevati dodatne informacije, objašnjenja ili izmijene u vezi s dokumentacijom o nabavi tijekom roka za dostavu ponuda. Naručitelj ističe da bi u skladu s postavljenim zahtjevom sigurno dao valjano pojašnjenje o kakvoj je potvrdi riječ i tko izdaje traženu potvrdu, a to pogotovo iz razloga što u jednom dijelu žalbenog navoda žalitelj ističe da se opravdanim da smatrati da nostrifikacija ispitnih izvještaja/potvrda o tipskim ispitivanjima ne postoji. Smatra da žaliteljevom navodu o tome da je „nejasno o kakvoj se potvrdi o nostrifikaciji tipskih ispitivanja radi odnosno tko izdaje takve potvrde“ također ne ide u prilog i činjenica da su podaci o tijelima koja provode i izdaju potvrde i cjelokupne izvještaje o nostrifikaciji javno dostupni podaci.

Kao dokaz da žalitelj nije u pravu naručitelj u odgovoru na žalbu prilaže Potvrdu o nostrifikaciji koja je uredno dostavljena naručitelju kao dokaz tehničke i stručne sposobnosti te dodatne Potvrde o nostrifikaciji tipskih ispitivanja koje je naručitelju ustupio Encron d.o.o., a tijelo koje je provelo postupak nostrifikacije je Institut za elektroprivredu d.d. Također dostavlja i očitovanje Instituta za elektroprivredu d.d., kojim se potvrđuje da taj subjekt provodi pregled stranih izvještaja o tipskim ispitivanjima te temeljem provedenog pregleda izrađuje izvještaje i potvrde o nostrifikaciji tipskih ispitivanja. Naručitelj u odgovoru na žalbu prilaže Izvješće o društveno odgovornom poslovanju Končar - Instituta za elektrotehniku d.d. u kojem je navedeno da je Končar - Institut za elektrotehniku d.d. nostrificirano tijelo i certifikacijsko tijelo koje, između ostalog, vrši uslugu „priznavanja ispitnih izvještaja izdanih od vanjskih laboratorija“, odnosno izradu po žalitelju spornih potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja. Uz priloženo Izvješće o društvenom odgovornom poslovanju Končara - Instituta za elektrotehniku d.d., naručitelj dostavlja i važeću Potvrdu o akreditaciji koja potkrepljuje navode iz Izvješća.

Što se tiče očitovanja HAA, naručitelj smatra da iz tog dokumenta jasno i nedvojbeno proizlazi da je žalitelj od pogrešne ustanove zatražio mišljenje i očitovanje vezano za postupke nostrifikacije tipskih ispitivanja, upravo iz razloga što nostrificiranje nije djelokrug rada HAA, a što je više puta istaknuto u dostavljenim očitovanjima. Iz navedenog razloga naručitelj dopis HAA smatra irelevantnim za ovaj žalbeni postupak, jer djelokrug rada HAA nije provođenje nostrifikacijom ocjenjivanja sukladnosti proizvoda, procesa i usluga s tehničkim specifikacijama (tehničkim propisima, normama i dr.), slijedom čega je sasvim logično i jasno, smatra naručitelj, da ona nije niti mora biti upoznata s provođenjem nostrifikacije istih.

U odnosu na Potvrdu o nostrifikaciji tipskih ispitivanja, naručitelj navodi da je taj uvjet opravdan i propisan za naručitelja, jer u granskoj normi HEP-ODS d.o.o. N.033.02 klasifikacijskog broja 4.24/96 "Tehnički uvjeti za izradu i ispitivanje spojnog pribora vodiča", Bilten HEP-a br. 61, stoji uvjet kojeg se naručitelj u obvezi pridržavati: „Ukoliko je proizvođač spojnog pribora izvan Republike Hrvatske, potrebno je tipsku dokumentaciju o certificiranju spojnog pribora nostrificirati u nadležnoj ustanovi Republike Hrvatske“. Naručitelj ističe da je

granska norma HEP-ODS d.o.o. N.033.02 klasifikacijskog broja 4.24/96 "Tehnički uvjeti za izradu i ispitivanje spojnog pribora vodiča", Bilten HEP-a br. 61 jasno uvjetovana s ostalim normama unutar Tehničke specifikacije za predmet nabave ovog žalbenog postupka točkom A.3 Norme.

Dalje navodi da je propisivanje nostrifikacije dokumenata upravo u skladu s člankom 213. ZJN 2016 i omogućuje njegovu primjenu, jer da je jasno propisano da naručitelj može zahtijevati da gospodarski subjekti podnesu izvješće o testiranju od tijela za ocjenu sukladnosti ili potvrdu koju izdaje takvo tijelo kao dokazno sredstvo sukladnosti sa zahtjevima ili kriterijima utvrđenim u tehničkim specifikacijama te da je tijelo za ocjenu sukladnosti ono tijelo koje provodi ocjenu sukladnosti, uključujući kalibriranje, testiranje, certificiranje i inspekciju, koje je akreditirano u skladu s Uredbom (EZ) br. 765/2008 Europskog parlamenta i Vijeća, što znači tijelo iz Europske Unije. Iz navedenog je jasno, smatra naručitelj, da članak 213. stavak 3. ZJN 2016 naručitelju daje pravo, radi otklanjanja bilo kakve dvojbe u pogledu sukladnosti, propisati Potvrdu o nostrifikaciji tipskih ispitivanja ukoliko su tipska ispitivanja provedena izvan granica EU. Na taj način Potvrda o nostrifikaciji omogućuje da proizvodi, čija je sukladnost potvrđena od tijela za ocjenu sukladnosti u trećim zemljama, imaju pristup europskom sustavu, u skladu s člankom 213. ZJN 2016, pojašnjava naručitelj.

Što se tiče žaliteljevog pozivanja na EA MLA sporazum, naručitelj smatra da žaliteljevo tumačenje nikako ne može biti od utjecaja na samu valjanost i zakonitost dokumentacije o nabavi, konkretno uvjeta da ukoliko su tipska ispitivanja provedena izvan granica Europske Unije, da je tada potrebno dostaviti Potvrdu o nostrifikaciji tipskih ispitivanja, upravo iz razloga što sporazum EA MLA ne obuhvaća sve treće zemlje, što podrazumijeva da je opravdano očekivati mogućnost nudenja proizvoda/robe čija je sukladnost potvrđena od tijela za ocjenu sukladnosti akreditiranih u trećim zemljama, a upravo je nostrifikacijom omogućen pristup europskom tržištu, a sve u skladu s člankom 213. ZJN 2016, pojašnjava naručitelj.

Naručitelj zaključno ističe da je zainteresiranim gospodarskim subjektima, a tako i žalitelju, pružio mogućnost da dostave jedan od navedenih dokumenata, slijedom čega nije u pravu žalitelj kada tvrdi da je naručitelj propisao dokaze koji prelaze minimalne razine sposobnosti, jer je upravo propisanim zahtjevom ostavljena mogućnost zainteresiranim gospodarskim subjektima da dostave jedan od traženih dokaza sposobnosti.

U svrhu ocjene osnovanosti žalbenog navoda potrebno je citirati žalitelju sporne odredbe dokumentacije o nabavi. Točkom 4.2., „Tehnička i stručna sposobnost“, u dijelu pod 4.2.3., „S obzirom na proizvode koji se moraju isporučiti“, pod b) je propisana dostava potvrda koje izdaju nadležni instituti za kontrolu kvalitete ili agencije priznate stručnosti kojima se potvrđuje sukladnost proizvoda s točno određenim tehničkim specifikacijama ili normama na koje se upućuje. Nadalje je propisano da se za potrebe utvrđivanja sposobnosti iz ove točke dokumentacije o nabavi odgovori upisuju u rubrike ESPD obrasca za koje se informacije traže u dijelu IV. Kriteriji za odabir gospodarskog subjekta, Odjeljak C Tehnička i stručna sposobnost, točka 12). Dalje je kao dokaz propisano da naručitelj može, osim ako već ne posjeduje te dokumente, prije donošenja odluke u postupku javne nabave od ponuditelja koji je podnio ekonomski najpovoljniju ponudu zatražiti da u primjerenom roku, ne kraćem od 5 (pet) dana, dostavi ažurirane popratne dokumente radi provjere informacija navedenih u ESPD pri čemu se tehnička i stručna sposobnost iz te točke dokazuje: Izvještajima o tipskim ispitivanjima za materijal za SN mreže koja su provedena u skladu s relevantnim normama ili Potvrdama o tipskim ispitivanjima ili Certifikatima o ocjenjivanju sukladnosti za stavke Troškovnika 1, 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11. Zatim je propisan uvjet da ukoliko su tipska ispitivanja provedena izvan granica Europske Unije, tada je potrebno dostaviti Potvrdu o nostrifikaciji tipskih ispitivanja.

U odnosu na ovakve navode stranaka žalbenog postupka, prvo je potrebno ocijeniti dio žalbenog navoda kojim žalitelj ističe da je nejasno, neprecizno i nerazumljivo što predstavlja potvrda o nostrifikaciji tipskih ispitivanja, kao jedan od dokaza tražen osporenim odredbama dokumentacije o nabavi. Ocjena je žalbenog tijela da je u pravu naručitelj kada navodi da je riječ samo o subjektivnom dojmu žalitelja koji svoj navod ničim ne potkrepljuje. Naručitelj pri tome ističe da su podaci o tijelima koja provode te izdaju potvrde i cjelokupne izvještaje o nostrifikaciji javno dostupni podaci, a u privitku odgovora na žalbu dostavlja primjerak takvog dokumenta i očitovanje jednog od subjekta sa sjedištem u Republici Hrvatskoj koji provodi pregled stranih izvještaja o tipskim ispitivanjima i temeljem provedenog pregleda izrađuje izvještaje. Stoga se ovaj dio žalbenog navoda ocjenjuje neosnovanim.

Međutim, nadalje je potrebno ocijeniti žalbeni navod kojim žalitelj osporava zakonitost zahtjeva koji se odnosi na tipska ispitivanja provedena izvan EU, odnosno da je naručitelj zahtjevom da se za ta tipska ispitivanja treba dostaviti potvrda o nostrifikaciji, u dokumentaciju o nabavi ugradio uvjete koji ne predstavljaju minimalne razine sposobnosti, definirane člankom 256. stavak 3. ZJN 2016.

Žalitelj je tijekom žalbenog postupka u prilog svojim navodima dostavio presliku elektroničke pošte poslano žalitelju od strane HAA, gdje je navedeno „da su temeljem EA MLA sporazuma kojeg su za područje ispitivanja potpisnici i ATS i HAA osigurani preduvjeti za priznavanje izvještaja o ispitivanju kao jednakovrijednih“. Zatim, ovjereni prijevod publikacije EA, naslova Multilateralni sporazum o priznavanju jednakosti akreditacije u okviru Europske organizacije za akreditaciju, Olakšavanje međunarodne trgovine sigurnom i pouzdanom robom i uslugama. U tom je dokumentu markiran tekst: „Zahvaljujući ovom priznanju, međunarodna tržišta imaju povjerenje u EA MLA i rezultate ocjene sukladnosti koje pružaju organizacije koje su akreditirane od strane organizacija potpisnica EA MLA. Zbog toga nema potrebe za ponovnim testiranjem, ponovnim umjeravanjem, ponovnim inspekcijama ili ponovnim certifikacijama proizvoda i usluga u svakoj zemlji u koju se isti uvoze i prodaju.“. Žalitelj je dostavio i dokument koji sadrži popis država potpisnica EA MLA, iz kojega je razvidno da je širi od zemalja članica EU. Konačno, dostavljen je i primjerak elektroničke pošte poslano žalitelju od strane HAA, gdje je između ostalog navedeno da na temelju sporazuma EA MLA, akreditacijsko tijelo jedne države koje je potpisnik EA MLA ima povjerenje u sustav akreditacije kojim upravlja akreditacijsko tijelo druge države koje je potpisnik EA MLA i smatra da je sustav akreditacije kojim upravlja drugo akreditacijsko tijelo jednakovrijedan akreditacijskom sustavu države potpisnice.

U odnosu na utvrđeno činjenično stanje treba primijeniti sljedeće odredbe ZJN 2016.

Člankom 4. stavkom 1. je propisano da je naručitelj u primjeni toga Zakona u odnosu na sve gospodarske subjekte obavezan poštovati načelo slobode kretanja robe, načelo slobode poslovnog nastana i načelo slobode pružanja usluga te načela koja iz toga proizlaze, kao što su načelo tržišnog natjecanja, načelo jednakog tretmana, načelo zabrane diskriminacije, načelo uzajamnog priznavanja, načelo razmjernosti i načelo transparentnosti.

Nadalje, člankom 256. stavkom 3. propisano je da prilikom određivanja kriterija za odabir (između ostalih i tehnička i stručna sposobnost) naručitelj smije zahtijevati samo minimalne razine sposobnosti koje osiguravaju da će gospodarski subjekt biti sposoban izvršiti ugovor o javnoj nabavi.

Konačno, člankom 403. stavkom 2. je propisano da je žalitelj obavezan dokazati postojanje postupovnih pretpostavki za izjavljivanje žalbe, kao i povrede postupka ili materijalnog prava koje su istaknute u žalbi, dok je stavkom 3. propisano da je naručitelj obavezan dokazati postojanje činjenica i okolnosti na temelju kojih je donio odluke o pravima, poduzeo radnje ili propustio radnje te proveo postupke koji su predmet žalbenog postupka.

Prilikom ocjene osnovanosti žalbenog navoda uzete su u obzir i sljedeće odredbe Uredbe EZ br. 765/2008.

Članak 1., kojim je propisano područje i opseg primjene te Uredbe i to: 1. Ova Uredba utvrđuje pravila za organizaciju i djelovanje akreditacije tijela za ocjenu sukladnosti koja provode radnje na ocjeni sukladnosti. 2. Ova Uredba daje okvir za nadzor nad tržištem proizvoda kako bi se osiguralo da ti proizvodi zadovoljavaju zahtjeve koji osiguravaju visoku razinu zaštite javnih interesa kao što su zaštita zdravlja i sigurnost općenito, zaštita zdravlja i sigurnost na radnom mjestu, zaštita potrošača, zaštita okoliša i sigurnost. 3. Ova Uredba daje okvir za nadzor nad proizvodima iz trećih država. 4. Ova Uredba utvrđuje opća načela stavljanja oznake CE.

Točkom 23. preambule je navedeno da tom Uredbom treba predvidjeti priznavanje jedne organizacije na europskoj razini u pogledu određenih funkcija u području akreditacije. Europska organizacija za akreditaciju (EA), čija je glavna zadaća promicanje transparentnog i kakvoćom vođenog sustava za vrednovanje osposobljenosti tijela za ocjenjivanje sukladnosti u Europi, upravlja sustavom uzajamnog vrednovanja između nacionalnih akreditacijskih tijela iz država članica i drugih europskih država.

Uvidom u mrežne stranice EA i dokument dostavljen od strane žalitelja utvrđeno je da je EA MLA sporazum između EA članica kojim potpisnici priznaju i prihvaćaju istovjetnost akreditacijskih sustava kojima upravljaju članice potpisnice, kao i pouzdanost rezultata ocjenjivanja sukladnosti koje pružaju tijela za ocjenu sukladnosti akreditirana od strane članova potpisnika. Također je utvrđeno da je popis država potpisnica EA MLA širi od zemalja članica EU.

Slijedom utvrđenog činjeničnog stanja i primjenom citiranih odredaba Zakona, žalbeno tijelo ocjenjuje da je u pravu žalitelj kada navodi da je naručitelj uvjetom da se, ukoliko su tipska ispitivanja nuđenih proizvoda provedena izvan granica EU, tada dostavlja potvrda o nostrifikaciji tih tipskih ispitivanja povrijedio odredbe o minimalnim razinama sposobnosti iz članka 256. stavka 3. ZJN 2016. Naime, minimalne razine sposobnosti u konkretnom slučaju bi predstavljale potvrde/izvještaji/certifikati o tipskom ispitivanju izdani od strane akreditiranih laboratorija država potpisnica EA MLA. Stoga je pogrešno i protivno odredbama o minimalnim razinama sposobnosti uvjetovati potvrdu o nostrifikaciji ukoliko je riječ o proizvodu proizvedenom i za koji postoji potvrda i izvještaj o tipskom ispitivanju iz države potpisnice EA MLA. Slijedom navedenog, žalbeni je navod ocijenjen osnovanim.

Postupajući po službenoj dužnosti temeljem članka 404. ZJN 2016, a u odnosu na osobito bitne povrede postupka javne nabave iz članka 404. stavka 2. toga Zakona, ovo državno tijelo nije utvrdilo postojanje osobito bitnih povreda.

U skladu s navedenim, a temeljem odredbe članka 425. stavka 1. točke 4. ZJN 2016, odlučeno je kao pod točkom 1. izreke ovog rješenja. U nastavku postupka naručitelj će postupiti sukladno odredbi članka 419. stavka 4. ZJN 2016.

Žalitelj je postavio zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka u ukupnom iznosu od 1.475,54 eura / 11.117,46 kuna, koji se odnosi na plaćenu naknadu za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 1.320,00 eura i trošak sastava žalbe po opunomoćeniku odvjetniku u iznosu od 155,54 eura.

Članak 431. stavak 2. ZJN 2016 propisuje da Državna komisija odlučuje o troškovima žalbenog postupka, određuje tko snosi troškove žalbenog postupka i njihov iznos te kome se i u kojem roku moraju platiti. Stavak 3. tog članka propisuje da je stranka, na čiju je štetu žalbeni postupak okončan, dužna protivnoj stranci nadoknaditi opravdane troškove koji su joj nastali sudjelovanjem u žalbenom postupku. Konačno, stavkom 6. toga članka propisano je da će u slučaju usvajanja žalbe, Državna komisija svojom odlukom naložiti naručitelju

plaćanje troškova žalbenog postupka žalitelju u roku od osam dana od dana primitka odluke Državne komisije.

S obzirom na to da je uspio sa žalbenim zahtjevom, žalitelju je priznat, kao opravdani trošak nastao sudjelovanjem u žalbenom postupku, trošak na ime plaćene naknade za pokretanje žalbenog postupka te trošak na ime sastava žalbe po opunomoćeniku odvjetniku, odnosno iznos od ukupno 1.475,54 eura / 11.117,46 kuna. Stoga je, sukladno ovlaštenju iz članka 425. stavka 1. točke 6. ZJN 2016, odlučeno kao u točki 2. izreke ovog rješenja.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske u roku od 30 dana od isteka osmog dana od dana javne objave rješenja na internetskim stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave. Tužba se predaje neposredno u pisanom obliku, usmeno na zapisnik ili se šalje poštom, odnosno dostavlja u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava.

ZAMJENICA PREDsjednice

Nelica Vidić

